

POSTANOWIENIE

Dnia 6 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z wniosku A.S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.
o prawo do emerytury pomostowej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 6 listopada 2019 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 25 lipca 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z 25 lipca 2018 r. oddalił apelację Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. od wyroku Sądu Okręgowego w G. z 8 listopada 2017 r., który zmienił decyzję pozwanego z 8 listopada 2017 r. i przyznał ubezpieczonemu A.S. prawo do emerytury pomostowej od 11 maja 2017 r.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

W ocenie skarżącego wątpliwości budzi to, czy wobec treści przepisów art. 2 pkt 2 i 3 oraz art. 4, 49 i 51 ustawy o emeryturach pomostowych, przepisy te można zastosować w rozpatrywanej sprawie i sporne okresy zaliczyć do okresu pracy w szczególnych warunkach, w rozumieniu art. 3 ustawy, a zatem okresy, w których ubezpieczony został skierowany przez pośrednika, niebędącego płatnikiem składek, do pracy u armatorów zagranicznych i czy ubezpieczonego można uznać za

pracownika w rozumieniu przepisów ustawy. Sądy obu instancji dokonały błędnej wykładni powyższych przepisów i rozszerzyły zastosowanie przepisów ustawy. Praca ubezpieczonego wykonywana była za granicą na rzecz obcego armatora, składki natomiast opłacił podmiot niezwiązany z ubezpieczonym stosunkiem pracy. W opinii Zakładu zaliczenie w tej sprawie okresów pracy u armatora zagranicznego nie znajduje uzasadnienia w oparciu o przytoczone przepisy. Zachodzi zatem potrzeba wykładni przez Sąd Najwyższy zaskarżonych przepisów prawa materialnego oraz oceny statusu prawnego ubezpieczonego, w związku z pracą u zagranicznych armatorów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek nie przedstawia zasadnej podstawy przysądu i dlatego nie został uwzględniony.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że Sąd Apelacyjny oparł rozstrzygnięcie na samodzielnych ustaleniach oraz na gruntownej analizie prawa materialnego i niemałego orzecznictwa Sądu Najwyższego. Na tym tle ocenił indywidualną sytuację ubezpieczonego i jego prawo do emerytury pomostowej. Podkreśla się to, gdyż treść wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jest bardzo ogólna i skromna. Wątpliwości skarżącego dotyczą kwestii, czy wskazane we wniosku przepisy „można zastosować w rozpatrywanej sprawie ...”. Oznacza to, że skarżący nie zgadza się z zastosowaniem prawa w sprawie objętej skargą. Odpowiada to podstawie przysądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., do której skarżący nie odwołuje i nie twierdzi, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Natomiast podstawy przysądu, do których się odwołuje nie spełniają się z następujących przyczyn.

Skarżący jedynie hasłowo odwołuje się do istotnego zagadnienia prawnego, które ma na uwadze art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Zagadnienie takie nie zostało w ogóle sformułowane. Istotne zagadnienie prawne to problem o ważkim znaczeniu dla dziedziny lub systemu prawa, opracowany na podstawie analizy przepisów, orzecznictwa a nawet doktryny, po której to wpierw sam skarżący może stwierdzić,

że takiej rangi zagadnienie rzeczywiście występuje i dlatego powinien rozpoznać je Sąd Najwyższy. Brak jest tego we wniosku.

Istotne zagadnienie prawne nie może być redukowane do zwykłej wykładni prawa. Znaczenie jako druga podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. ma dopiero kwalifikowana potrzeba wykładni, wynikająca z poważnych wątpliwości w wykładni przepisów lub rozbieżności w orzecznictwie sądów. Jest odrębną podstawą przedsądu od istotnego zagadnienia prawnego (prawodawca wyraźnie rozróżnia te podstawy przedsądu – art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.).

Druga podstawa przedsądu nie spełnia się, gdy skarżący nie podjął nawet próby wskazania poważnych wątpliwości w wykładni powołanych przepisów. Nie wykazuje też rozbieżności w orzecznictwie sądów na tle ich stosowania. Orzecznictwo jest w tym zakresie niemałe lecz zgodne. Wynika z wielu spraw. Orzeczenia te wskazał Sąd Apelacyjny (dla ilustracji w tym miejscu można powołać choćby tylko wyroki Sądu Najwyższego: z 19 kwietnia 2016 r., II UK 196/15, z 9 marca 2017 r., II UK 10/16, z 11 kwietnia 2018 r., II UK 23/17, z 19 czerwca 2018 r., II UK 204/17).

Innymi słowy wniosek nie może domagać się kontroli prawomocnego wyroku przez Sąd Najwyższy na poziomie zwykłej wykładni prawa. Odpowiedzi na sformułowane kwestie dał Sąd powszechny w tej sprawie. Skarżący nie oparł wniosku na zasadnej podstawie przedsądu. Treść wniosku poprzestaje na zarzucie błędnej wykładni przepisów, co nie jest wystarczające, gdyż skarżący nie podważa merytorycznej argumentacji Sądu powszechnego i nie odwołuje się do podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Natomiast podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. mają charakter uniwersalny i ich przedmiotem zainteresowania nie jest ocena zastosowania prawa w indywidualnej sprawie.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).